

HỒI 710

Đạp Phá Thiết Hải

„Cạch”

Năm cái ly chạm vào nhau, mọi người đều ngửa cổ uống cạn, không khí trở nên sôi nổi.

Mặt bàn được dọn dẹp sạch sẽ y như thành Đơn Dương sau cuộc chiến, bây giờ bày trên bàn là chín món nhắm của Lôi Cửu Chỉ, hương sắc vị đều có đủ, khiến bất cứ ai ăn cũng phải tấm tắc khen ngon.

Khấu Trọng kể lại hiệp nghị giữa gã với Từ Tử Lăng cho Hầu Hi Bạch và Lôi Cửu Chỉ. Cả hai đều thấy bất ngờ, không nghĩ rằng một biến hóa trời long đất lở lại vừa xảy ra.

Hầu Hi Bạch là người đầu tiên khen hay, nói: “Biết chuyện này Phi Huyền sẽ rất an ủi, Tú Ninh công chúa cũng thế, nhưng bất quá tâm trạng của nàng sẽ rất phức tạp, chắc là mừng mừng tủi tủi!”

Mọi người đều hiểu ý của y, nếu Khấu Trọng giúp Lý Thế Dân đoạt ngôi vua, chắc chắn phe họ Lý sẽ xảy ra tình trạng chia cách không thể tránh khỏi. Mặt bàn tay là thịt, lưng bàn tay cũng là thịt, Lý Tú Ninh sẽ cảm thấy khó xử vô cùng.

Lôi Cửu Chỉ trầm ngâm: “Chuyện này cần phải xử lý cẩn thận, nếu không lòng quân bất ổn, sẽ dẫn đến nội loạn. Cho nên trước tiên phải giữ bí mật, chỉ cho một số người biết mà thôi.”

Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên: “Trước tiên là lão Bạt, sau đó là các người, đều đứng về phía Tử Lăng, điều này thật khiến ta khó hiểu! Thật đau đầu!”

Bạt Phong Hàn hai mắt lộ sát cơ, nhưng lời lẽ vẫn vô cùng bình tĩnh: “Ta chỉ nói cho bản thân mình thôi, bởi vì kẻ địch chân chính của ta không phải là Lý Thế Dân mà là Tất Huyền, Hiệt Lợi, Triệu Đức Ngôn, là những kẻ cầm đầu Kim Lang tộc. Nói như vậy Thiếu soái có hiểu chưa?”

Lôi Cửu Chỉ cười quái dị nói thêm: “Tiểu Trọng có lẽ là thống soái vô địch thiên hạ nhưng không phải là người có thể làm hoàng đế. Ý ta không phải nói ngươi thiếu tài hoặc

không có lòng yêu dân mà là thiếu tính nhân nại. Người chẳng khác gì một kẻ lãng tử, giam người ở chốn thâm cung như vậy thì thật tàn nhẫn, giống như là tước đoạt hết tự do, cũng như bản năng thiên tính của người!"

Khấu Trọng cười khở thừa nhận: "Ở trong chốn mới biết chốn có rận, mỗi lần ta ngồi đối diện với đồng công văn to như núi trên bàn mà ta phải phê duyệt đông tây là ta đã thấy đầu mình nhúc nhối, muốn hoá thành khí mà bay đi. Hà! Cách hình dung này thật sát thực."

Hầu Hi Bạch cả cười: "Bọn ta lấy làm vui mừng vì người có thể thoát khỏi biển khổ, thử hỏi nhờ ngôi hoàng đế người có thể khiến tiểu thư họ Tống hồi tâm chuyển ý. Quyết định của người có thể làm cho tiểu thư họ Tống quên đi những hành động sai trái lúc trước, ta nghĩ đây là một phương pháp vĩ đại nhất."

Bạt Phong Hàn vui vẻ cười: "Đa Tình Công Tử mãi không thoát khỏi bản sắc đa tình, cả lý do cũng đều có liên quan đến mỹ nhân."

Lôi Cửu Chỉ quay sang Từ Tử Lăng: "Chưa có cơ hội hỏi người, chẳng phải Hiễn Hạc cùng người đến Trường An sao? Tại sao bây giờ chỉ có mình người quay về?"

Hầu Hi Bạch nhíu mày: "Chắc hẳn Hiễn Hạc vẫn chưa tìm được muối muối. Cách treo thưởng này không có tí hiệu quả nào, thật là khó hiểu."

Từ Tử Lăng chép miệng than: "Việc này nói ra thì dài, cũng may mà Kỷ Thiển đúng là một trong ba thiếu nữ may mắn thoát khỏi ma trảo của Hương gia năm xưa, trong đó có một người tên là Âm Tiểu Kỷ. Họ lưu lạc đến Tương Dương, được một danh kỹ thanh lâu tốt bụng thu nhận. Tiểu Kỷ cải dạng nam trang kiếm ăn đầu đường xó chợ, Kỷ Thiển và một người khác tên là Tiểu Ưu được dạy dỗ trở thành tài nữ bán nghệ không bán thân."

Khấu Trọng chấn động: "Tương Dương!"

Mọi người vẫn không để ý.

Lôi Cửu Chỉ cả mừng nói: "Chính vì nơi bên ngoài thế lực của chúng ta nên không thể treo giải thưởng để tìm kiếm. Hiễn Hạc mà có thể gặp lại muối tử thì bọn ta thật sự vui mừng."

Từ Tử Lăng cười khở: "Kỷ Thiển đích thân đưa Hiễn Hạc đến Tương Dương tìm muối tử, nhưng mấy ngày trước vẫn chưa quay về Lương Đô. Ta thật là lo lắng cho họ, Lỗ thúc đã sai người đến Tương Dương dò thám tin tức của họ."

Bạt Phong Hàn thấy vẻ khác lạ của Khấu Trọng trước nhất, trầm giọng hỏi: "Thiếu soái nghĩ gì vậy?"

Khấu Trọng nhìn xa xăm phía trước, từng chữ từng chữ nói: "Tương Dương..... tiểu hồn nhi... chân dài... Tiểu Hạc Nhi...."

"Bình!"

Bạt Phong Hàn vỗ chưởng xuống bàn, may mà đã kìm lực lại chứ nếu không tất cả chén đĩa trên bàn lại vỡ thêm lần nữa, rồi y lướt ra cửa sổ nhanh như chớp, quát xuống bên dưới: "Thiếu soái có lệnh, lập tức đưa Tiểu Hạc Nhi hỏa tốc đến gặp."

Khấu Trọng vỗ trán thở hào hển kêu: "Ta thật ngốc! Rõ ràng tên là Tiểu Hạc Nhi, lại có đôi chân thon dài, có gì ta chẳng hỏi một câu?"

Từ Tử Lăng, Lôi Cửu Chỉ và Hầu Hi Bạch đưa mắt nhìn nhau, lơ mơ nghĩ đến mối quan hệ của Âm Tiểu Kỷ.

Bạt Phong Hàn lui lại chỗ ngồi, cười lớn: "Đây gọi là đi mòn gót sắt tìm chẳng ra, đến nay kiếm được chẳng tổn sức người. Tiểu Hạc Nhi chính là Âm Tiểu Kỷ, cô ta vẫn ở bên cạnh chúng ta, cho nên Âm huynh đến Tương Dương khổ công tìm kiếm mà lại tìm không ra."

Khấu Trọng vỗ trán nói: "Ta đã sớm có cảm giác đối với Tiểu Hạc Nhi, chỉ là việc quân bận rộn, không có thời gian suy nghĩ kỹ. Con bà nó, hy vọng Âm tiểu tử người tốt gặp may, có thể quay về gặp lại Tiểu Kỷ thì ta cũng cảm ơn trời đất."

Từ Tử Lăng vội đứng dậy: "Hỏi cho rõ rồi mới nói, sợ nhất là hiểu lầm một trận."

Bạt Phong Hàn lắc đầu: "Làm gì có chuyện trùng hợp như thế?"

Hầu Hi Bạch mơ hồ đáp: "Đây chính là điều đáng sợ của thời loạn, thật ít ai may mắn hơn huynh muội họ."

Khấu Trọng gật gù đồng ý: "Đêm nay cho đến thời khắc này, ta vẫn chân thành hy vọng Lý Thế Dân có thể chấp nhận điều kiện giảng hòa của ta, còn nhạc phụ tương lai của ta thì hy vọng Phàn Thanh Huệ thuyết phục được. Trăm họ đã khổ lắm rồi!"

Lôi Cửu Chỉ châm rượu cho mọi người, cười dài: "Hôm nay đúng là có chuyện vui. Các huynh đệ! Chúng ta cạn thêm một chén nào!"

Mọi người nâng ly mời nhau.

Giọng nói trong trẻo của Tiểu Hạc Nhi vang lên ở cầu thang lên lầu: “Ta không chịu đâu! Đại ca ở đây uống rượu mà lại không có phần của người ta với Huyền Thứ công tử!”

Khấu Trọng đứng dậy kêu lớn: “Tiểu Kỷ đến đây mau! Sao lại không có phần của muội!”

Tiểu Hạc Nhi vẫn mặc đồ nam nhi, cùng Vương Huyền Thứ xuất hiện nơi cầu thang, nghe thế thì ngừng bước, sắc mặt trắng bệch, nhìn Khấu Trọng ngơ ngác, môi mấp máy, thốt không nên lời.

Vương Huyền Thứ đứng ở phía sau, sững ra hỏi: “Hạc Nhi muội làm sao vậy? Sao không đến bái kiến Từ đại ca?”

Tiểu Hạc Nhi đứng nhìn Khấu Trọng chăm chăm, run giọng hỏi: “Đại ca gọi muội là gì?”

Từ Tử Lăng như bỏ được tảng đá trong lòng, sự thật đã hiện ra rành rành trước mắt. Gã nhìn Âm Tiểu Kỷ chăm chăm, ngăn người ra chứ cũng chẳng biết nói gì.

Bạt Phong Hàn chép miệng than dài: “Tiểu Kỷ! Muội có biết lệnh huynh Âm Hiễn Hạc tìm muội khổ biết chừng nào không!”

Tiểu Hạc Nhi giật mình, nước mắt tuôn trào, lắc đầu không ngừng: “Không thể! Không thể được!”

Khấu Trọng bước đến bên nàng, ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: “Thân huynh của muội không hề bị kẻ ác đánh chết, hắn đã kết huynh đệ với chúng ta, bây giờ đang cùng một người tử muội khác của muội đến Tương Dương tìm muội.”

Tiểu Hạc Nhi không kìm được nữa, khóc òa lên.

Khấu Trọng để mặc cho nàng phát tiết những đau buồn, bước đến bên Từ Tử Lăng nói: “Xem ra chúng ta phải đi Tương Dương một chuyến, tìm không ra Tiểu Kỷ, Hiễn Hạc chắc chắn sẽ không chịu trở về Lương Đô.”

Từ Tử Lăng nói: “Để ta dắt Tiểu Kỷ đi với Huyền Thứ, còn ngươi thì đến Lương Đô gặp Lỗ thúc. Chúng ta chia nhau hành sự.”

Khấu Trọng hiểu ra, biết rằng Từ Tử Lăng giải quyết xong công việc ở Tương Dương sẽ đi gặp Lý Thế Dân.

Khấu Trọng nắm tay Từ Tử Lăng, nhìn gã thật sâu rồi nói như chém đinh chặt sắt: “Chỉ cần là chuyện có lợi cho bá tánh thiên hạ, dù có trăm vạn người theo ta, những chuyện khác cũng là phụ thôi. Huynh đệ, Khấu Trọng sẽ không làm người thất vọng!”

Bạt Phong Hàn reo lên: “Hảo hán tử!”

Khấu Trọng trao Tiểu Hạc Nhi cho Vương Huyền Thứ, rồi quay đầu cười khổ nói: “Anh hùng hảo hán chân chính mới là Lãng thiếu gia, ta chỉ là kẻ ăn theo thôi. A! Tiểu Hạc Nhi đừng khóc nữa, phải cười mới đúng chứ. Muội làm ta cũng muốn khóc một trận đây.”

Tiểu Hạc Nhi dựa vào lòng Vương Huyền Thứ, nghẹn ngào nói: “Muội phải đi gặp đại ca!”

Lôi Cửu Chỉ hai mắt đỏ ửng, đứng dậy nói lớn: “Ta đi với muội!”

Hầu Hi Bạch cũng đứng phắt dậy: “Ta cũng muốn đi!”

Khấu Trọng cười ha hả: “Chúng ta lập tức hành động! Từ khi làm con mẹ nó Thiếu soái cái gì đó, ta chưa bao giờ được nhẹ lòng như hôm nay. Tử Lãng chẳng những là hảo huynh đệ của ta mà còn là phụ mẫu tái sinh của ta! Hà! Phụ mẫu tái sinh! Con bà nó!”

Từ Tử Lãng xúc động trong lòng, gã chưa bao giờ thích lối ăn nói khoa trương của Khấu Trọng, nhưng lúc này lại cảm thấy vô cùng thân thuộc. Gã tưởng rằng thuyết phục Khấu Trọng khó như lên trời, nhưng thực sự dễ đến bất ngờ.

Tình huynh đệ của bọn gã có thể vượt qua bất cứ sự khảo nghiệm nào.

Cơ hội hòa bình thống nhất cuối cùng đã xuất hiện vào thời điểm trước khi trận chiến ác liệt nổ ra.

oOo

Trong thư phòng của Thiếu Soái phủ tại Lương Đô, Tống Lỗ im lặng nghe Khấu Trọng thuật lại tường tận những biến đổi trời long đất lở đó.

Khấu Trọng kết luận: “Nếu như thành công, thì đây là phương pháp duy nhất giúp Trung thổ đánh lui ngoại địch, tránh được họa lớn, đạt đến hòa bình thống nhất.”

Tống Lỗ lắc đầu: “Ta hiểu tính cách của đại ca, không ai có thể lay động lòng tin của y. Trước đây Phàn Thanh Huệ đã không làm được, thì hôm nay cũng thế. Dù cho người với Tử Lãng đứng về phía Lý Thế Dân, chúng ta vẫn có đủ thực lực để chiếm cả miền nam. Kiếp nạn chia cắt của miền nam là khó có thể tránh khỏi.”

Khấu Trọng biến sắc hỏi: “Vậy phải làm sao đây?”

Tống Lỗ than rằng: “Người đã quên một nhân vật quan trọng, đó chính là Tống Trí. Y có địa vị chỉ kém đại ca, lại cũng có lòng thống nhất thiên hạ như đại ca, điều khác là đại ca có ý tưởng cao xa, còn nhị ca thì muốn Tống gia trở thành Trung nguyên đệ nhất thế phiệt, cho nên chuyện thuyết phục y cũng đã rất khó khăn.”

Khấu Trọng cảm thấy nhức đầu, hỏi tiếp: “Vậy ý kiến riêng của Lỗ thúc như thế nào?”

Tống Lỗ im lặng trong chốc lát, rồi cười khổ: “Nói thẳng ra, ta cũng đồng tình cách làm của người, người đặt hạnh phúc của trăm họ trong thiên hạ cao hơn sự vinh nhục của cá nhân. Ngọc Trí đã nghĩ đến cục diện hôm nay cho nên vẫn phản đối Tống gia xen vào các cuộc phân tranh.”

Khấu Trọng cảm động vì sự cố vũ của y, vui mừng: “Lỗ thúc không xem ta là người lâm trận rút lui, đó là một khích lệ rất lớn đối với ta.”

Tống Lỗ gương cười: “Không ai dám xem người là kẻ hèn nhất đâu. Dầu cho không đồng ý với quyết định này cũng phải thừa nhận Khấu Trọng người là hảo hán đại nhân đại dũng. Nếu là người khác ở vị trí của người thì đã không dễ dàng bỏ bá nghiệp hoàng đế như người.”

Khấu Trọng nhăn mặt đáp: “Kẻ đại nhân đại dũng mới là Tử Lăng. Ta chỉ cho rằng lời hấn nói có lý thôi. Ô! Xin thỉnh giáo Lỗ thúc, đặc biệt là trong tình huống hiện nay, ta tuyệt không thể chọc giận phiệt chủ.”

Tống Lỗ trầm giọng: “Về mặt này thì người cứ yên tâm, đại ca có chấp nhận hay không thì cũng không nổi nóng mà ảnh hưởng đến việc trị thương đâu. Trước tiên phải tìm cách thuyết phục đại ca, về mặt nhị ca ta sẽ cố gắng, lâu nay bọn ta cũng rất thân thiết nhau.”

Khấu Trọng cả mừng: “Không ngờ Lỗ thúc chịu đứng về phía của ta, giúp ta càng thêm tin tưởng.”

Tống Lỗ cười khổ: “Điều quan trọng vẫn là ở đại ca, chúng ta phải cẩn thận sắp xếp mới được. Trước tiên tạm hoãn tấn công Tương Dương, quay sang dốc hết toàn lực quét sạch bọn Lâm Sĩ Hồng. Điều quân của Tống gia về miền nam tác chiến, còn ở miền Bắc thì chỉ còn lại Thiệu Soái quân của người. Chỉ cần đại ca chấp nhận, tất cả đều y kế hành sự, rồi sẽ giúp Lý Thế Dân bước lên ngôi hoàng đế.”

Khấu Trọng đầu đầu hỏi: “Nếu bây giờ nói thẳng với phiệt chủ ý nghĩ này, Lỗ thúc đoán phiệt chủ sẽ có phản ứng gì?”

Tống Lỗ đáp: “Khả năng lớn nhất là y sẽ đuổi ngươi ra khỏi Lĩnh Nam, sau đó ra lệnh cho nhị ca toàn lực củng cố miền nam, chiếm lĩnh toàn bộ các thành trì quan trọng ở hai bờ Đại Giang.”

Khấu Trọng lắc đầu: “Tình huống này sẽ không xảy ra, ta là người có trách nhiệm lại trọng nghĩa khí, nếu phiệt chủ không đồng ý, ta vẫn theo lời y cầm quân đánh lên phía bắc, cố hết sức hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ, đó là một trong những điều kiện tiên quyết mà ta nói với Tử Lăng.”

Tống Lỗ nhíu mày suy nghĩ, đề nghị rằng: “Sao ngươi không tìm Ngọc Trí thương lượng, có lẽ nó sẽ có biện pháp.”

Khấu Trọng liền phân chấn tinh thần: “Ta lập tức đi Lĩnh Nam.”

Tống Lỗ cười vang: “Đừng nóng vội chứ. Ngươi phải ở đây chủ trì đại cuộc, hãy để Ngọc Trí đến gặp ngươi. Ta sẽ lập tức viết một bức thư, bảo nó đến Lương Đô. Ngươi nghĩ sao?”

Khấu Trọng thấy lòng lâng lâng, vội tán thành: “Tất cả cứ làm theo lời Lỗ thúc, ta còn muốn gọi lời thăm lão gia, để người biết tình hình hiện nay công hãm Tương Dương đã diễn tiến rất tốt.”

Tống Lỗ hạ giọng: “Chuyện này rất quan trọng, tạm thời không nên để lộ bất cứ tiếng tăm gì, nhưng giấu hết mọi người cũng không ổn. Cho nên ngươi có thể chọn vài đại tướng tâm phúc, dò hỏi ý kiến của họ để cho họ không có cảm giác bị bán đứng.”

Khấu Trọng gật đầu thụ giáo: “Ta hiểu rồi!”

Tống Lỗ nở nụ cười hiền từ: “Từ ngày gặp hai tên tiểu tử nhà ngươi, ta và Tiểu Thanh đều thấy có duyên, các ngươi thật không làm bọn ta thất vọng. Cho đến hôm nay vẫn mang một trái tim nóng bỏng. Yên tâm đi! Lỗ thúc sẽ toàn lực giúp đỡ các ngươi!”

Lúc này thân binh vào báo, Sư Phi Huyền cầu kiến.

Khấu Trọng và Tống Lỗ đưa mắt nhìn nhau, rồi Khấu Trọng mới đứng bật dậy, chạy nhanh ra gặp Sư Phi Huyền.

oOo

Từ Tử Lãng, Lôi Cửu Chỉ, Hầu Hi Bạch, Tiểu Hạc Nhi, Vương Huyền Thứ cải trang thành khách thương, dùng văn kiện chính thức nạp thuế vào thành Tương Dương.

Tiểu Hạc Nhi cứ lặng lặng lẽ lẽ chẳng còn vẻ hoạt bát tràn đầy sức sống như bình thường. Mọi người nhìn vào đôi mắt của nàng đều hiểu rằng chỉ khi gặp được Âm Hiễn Hạc, nàng mới bình thường trở lại.

Tiểu Hạc Nhi đi trước dẫn đường, Vương Huyền Thứ đi bên cạnh, bọn ba người Từ Tử Lãng đi phía sau.

Đột nhiên tiếng vó ngựa vang lên như sấm, một toán quân Đường rẽ ngoặt vào con phố lớn, kẻ đi đầu là Tần Thúc Bảo. Từ Tử Lãng muốn tránh cũng không kịp, đã bị y nhìn thấy.

Từ Tử Lãng lộ vẻ ngạc nhiên không hiểu. Lôi Cửu Chỉ kéo tay gã ở phía sau Tiểu Hạc Nhi hỏi: "Y là ai vậy?"

Từ Tử Lãng đáp rằng: "Tần Thúc Bảo!"

Hầu Hi Bạch ở bên cạnh mỉm cười: "Y vạch mặt ngươi, rõ ràng y rất trọng nghĩa khí!"

Từ Tử Lãng lắc đầu nói: "Y là người công tư phân minh. Ta nghĩ rằng có lẽ Lý Thế Dân đã cho y biết hiệp định của chúng ta."

Lôi Cửu Chỉ gật đầu đồng ý: "Có lý lắm. Lý Thế Dân sai y trấn giữ Tương Dương là kế hoạch sáng suốt, để mọi người khỏi hiểu lầm và tránh xung đột."

Từ Tử Lãng thấy rất an ủi, bởi vì mối quan hệ giữa đôi bên đã thay đổi. Những tướng lãnh vốn có quan hệ mật thiết với bọn gã đều đã được Lý Thế Dân trọng dụng lại.

Lôi Cửu Chỉ kéo gã ngừng lại: "Vào đây đi!"

Từ Tử Lãng nhìn sang con phố đối diện, chỉ thấy có một mình Vương Huyền Thứ đứng ngoài cửa một tòa thanh lâu có treo bảng "Thanh Lệ Uyển."

Lúc này, thanh lâu vẫn chưa mở cửa, chỉ có người quen như Tiểu Hạc Nhi mới có thể tùy tiện ra vào.

Tình hình Tương Dương không còn như lúc trước, trên đường người xe thưa thớt, có thể thấy được dưới bóng đèn của chiến tranh, đa số dân cư đều di tản sang nơi khác để tránh họa.

Một lúc sau Tiểu Hạc Nhi đi ra một mình, rồi cùng Vương Huyền Thứ đến bên cạnh họ, nghẹn ngào nói: “Đã hơn mười ngày Tiểu Ưu không về thanh lâu, chắc chắn là đại ca có chuyện rồi!”

Nói rồi nàng bật khóc òa lên khiến người đi đường cũng phải quay sang nhìn.

Cả bốn gã nam nhân chỉ biết đứng đó lúng ta lúng túng.

Lôi Cửu Chỉ vội an ủi: “Đừng khóc! Bình tĩnh đã nào! Nhà của Tiểu Ưu ở đâu?”

Tiểu Hạc Nhi mắt ngấn lệ chỉ tay về hướng thành nam.

Mọi người đều thở phào, vì nếu nhà của Tiểu Ưu ở trong thanh lâu thì rất không ổn. Bây giờ nàng không trở về, có lẽ có thể là đang ở nhà.

Đương nhiên không ai trách Tiểu Hạc Nhi, bởi vì họ hiểu tâm trạng của nàng.

Tiểu Hạc Nhi không đợi ai lên tiếng đã đi trước dẫn đường. Băng qua những đường lớn ngõ nhỏ, rồi đến một căn nhà ở thành nam. Căn nhà tuy không lớn nhưng có thể nhận thấy Tiểu Ưu sống khá tốt.

“Cốc! Cốc!”

Vương Huyền Thứ gõ cửa.

Tiếng bước chân vang lên, một ả nha hoàn đi ra mở cửa.

Ả tiểu nha hoàn vừa mở cửa liền thấy trước mặt có một đám đông người, đang hơi ngạc nhiên, chợt ánh mắt ả dừng lại ở Tiểu Hạc Nhi, vẻ ngạc nhiên liền biến thành vui mừng, vội kêu lớn: “Tiểu thư! Cảm ơn trời đất! Hạc Nhi tiểu thư đã về rồi! Tiểu thư đừng khóc nữa!”

- o O o -